

Arrest

nr. 300 500 van 23 januari 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 14 juni 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 mei 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij heeft de Congolese nationaliteit.

Op 22 maart 2005 diende de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 23 december 2005 diende de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in, op grond van (oud) artikel 9.3 van de Vreemdelingenwet.

Op 27 mei 2005 nam de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

De verzoekende partij diende een beroep in bij de Raad van State.

Op 12 januari 2008 nam de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering ten aanzien van de verzoekende partij.

Op 14 januari 2008 nam de verwerende partij een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van (oud) artikel 9.3 van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard.

Op 22 januari 2008 diende de verzoekende partij een nieuw verzoek om internationale bescherming in.

Op 28 januari 2008 nam de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker ten aanzien van de verzoekende partij.

Op 25 februari 2008 nam de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 19 maart 2008 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dit beroep.

Op 10 april 2008 nam de verwerende partij opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker ten aanzien van de verzoekende partij.

Op 3 april 2008 diende de verzoekende partij een derde verzoek om internationale bescherming in.

Op 25 april 2008 nam de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 23 mei 2008 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dit beroep.

Op 5 juni 2009 nam de verwerende partij een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van (oud) artikel 9.3 van de Vreemdelingenwet, onontvankelijk werd verklaard. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 17 september 2014 werd dit beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen.

Op 3 april 2009 nam de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering ten aanzien van de verzoekende partij.

Op 26 mei 2009 diende de verzoekende partij een vierde verzoek om internationale bescherming in.

Diezelfde dag werd ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker genomen.

Op 18 juni 2009 nam de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

De verzoekende partij diende beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die het beroep op 15 juli 2009 heeft verworpen.

Op 9 juli 2009 werd de beslissing door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ingetrokken waarna op 13 juli 2009 een nieuwe beslissing werd genomen houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 9 oktober 2009 nam de verwerende partij wederom een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker ten aanzien van de verzoekende partij.

Op 11 december 2009 diende de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 8 april 2011 werd aan de verzoekende partij een machtiging tot tijdelijk verblijf verleend, geldig tot 6 april 2012.

Op 13 juli 2012 nam de verwerende partij een beslissing houdende de weigering tot verlenging van het tijdelijk verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 15 november 2016 diende de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 1 februari 2017 nam de verwerende partij een beslissing houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 1 februari 2017 nam de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten.

Tegen beide beslissingen van 1 februari 2017 werd door de verzoekende partij een schorsings- en annulatieberoep ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 10 april 2018 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het bevel om het grondgebied te verlaten. Het beroep ingesteld tegen de beslissing houdende de onontvankelijkheid van de machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd verworpen.

Op 20 december 2018 diende de verzoekende partij wederom een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 22 juli 2020 nam de verwerende partij een beslissing houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, alsook een bevel om het grondgebied te verlaten.

Tegen deze beslissingen van 22 juli 2020 diende de verzoekende partij een annulatieberoep én een schorsings- en annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 17 december 2020 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze beroepen.

Op 14 december 2021 diende de verzoekende partij opnieuw een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 10 mei 2023 nam de verwerende partij een beslissing houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 24.12.2021 werd ingediend en geactualiseerd werd op 27.10.2022, 09.12.2022 en 15.03.2023 door :

M., D. (R.R.: (...))

nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

geboren te Gabia, bandundu op (...) 1977

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Op 22.03.2005 diende betrokkene een Verzoek voor Internationale Bescherming (VIB) in. Dit VIB werd op 27.05.2005 afgesloten met onontvankelijkheid door het Commissariaat Generaal voor Vluchtelingen

en Staatlozen (CGVS). Op 22.01.2008 diende betrokkene een tweede VIB in. Deze werd op 19.03.2008 afgesloten met een weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 03.04.2008 diende betrokkene een derde VIB in. Op 23.05.2008 werd deze afgesloten met een weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de RVV. Op 25.05.2009 diende betrokkene een vierde VIB in. Op 16.07.2009 werd deze afgesloten met een weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door het CGVS. De duur van deze procedures – namelijk iets meer dan 2 maanden voor het eerste VIB, iets minder dan 2 maanden voor het tweede VIB, iets minder dan 2 maanden voor het derde VIB en iets minder dan 2 maanden voor het laatste VIB – was ook niet van dien aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000).

Volledigheidshalve dient er vermeld te worden dat betrokkene verschillende aanvragen tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis heeft ingediend. Dit respectievelijk op 29.12.2005, 04.08.2006, 14.05.2008, 18.12.2009, 15.11.2016 en 26.12.2018. De eerste aanvraag werd op 14.01.2008 geweigerd. De tweede en derde aanvraag werden onontvankelijk verklaard, dit op 14.01.2008 en 05.06.2008. De vierde aanvraag werd op 08.04.2011 aanvaard met een afgifte van een A- kaart tot gevolg. Echter, op 13.07.2012 werd de verlenging geweigerd wegens het ontbreken van een geldige arbeidskaart. De vijfde aanvraag werd op 01.02.2017 onontvankelijk verklaard. Het beroep hiertegen werd op 10.04.2018 verworpen. Op 26.12.2018 werd de laatste aanvraag onontvankelijk verklaard. Het beroep werd op 14.12.2020 verworpen.

Betrokkene haalt zijn lang legaal verblijf aan alsook dat hij werd gedoogd. Echter, betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie (AI) geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een VIB nog in behandeling is. Het feit dat zij gedurende een bepaalde tijd in het bezit was van een AI, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. Dat betrokkene gedurende een bepaalde tijd een A- kaart in zijn bezit heeft gehad, betekent niet dat betrokkene nu weer recht heeft op verblijf. Elke aanvraag wordt namelijk apart onderzocht. Het is namelijk zo dat de omstandigheden waarom een aanvraag in het verleden onvankelijk werd verklaard ondertussen verdwenen of gewijzigd kunnen zijn. Bijgevolg lijkt het logisch dat iedere aanvraag opnieuw dient te worden onderzocht (RVV, arrest nr: 60 173 van 26 april 2011). Wat betreft de bewering dat betrokkene werd gedoogd, dit betekent niet dat betrokkene daardoor automatisch van een verblijfsdocument zou kunnen genieten. Bovendien heeft betrokkenen verschillende Bevelen om het Grondgebied te Verlaten (BGV) gekregen. Zijn laatste BGV werd hem betekend op 27.07.2020. Het beroep hiertegen werd op 17.12.2020 verworpen. Het is aan betrokkene om dan de nodige stappen te ondernemen om het Belgisch grondgebied te verlaten. Dit kan dan ook niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op artikel 6.4 van de Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures van de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Deze richtlijn stelt dat de lidstaten in schrijnende gevallen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een verblijfsvergunning kunnen geven. Deze richtlijn bestaat reeds in de Belgische wetgeving via artikel 9bis. Betrokkene toont echter niet aan dat hij zich in buitengewone omstandigheden bevindt.

Betrokkene haalt aan zijn herkomstland verlaten te hebben uit vrees om vervolgd te worden. Hij verklaart een mediapersoon te zijn die kritisch staat tegenover de gang van zaken in zijn herkomstland, waardoor een terugkeer mogelijks een probleem vormt. Betrokkene verwijst hiervoor naar meerdere incidenten waarbij journalisten die zich kritisch uitten ten opzichte van het regime gewelddadig werden aangepakt en zelf ontvoerd werden (<https://rsf.org/en/news/missing-congolese-reporter-found-state-shock>; <https://rsf.org/en/news/congolesestate-tv-urged-reinstate-three-journalists-fired-arbitrarily>; <https://cpj.org/2021/03/journalist-arrested-from-clinicbed-detained-over-defamation-complaint-in-republic-of-congo/>). Betrokkene verwijst eveneens naar een recent rapport van Human Rights Watch (HRW, "Word report 2021: Democratic republic of Congo, Events of 2020", <https://www.hrw.org/world-report/2021/country-chapters/democratic-republic-congo>).

Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor die deze beweringen kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn leven en dat hij een mediapersoon is dat kritisch staat tegenover de gang van zaken in zijn herkomstland volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn VIB naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat

onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden.

Wat betreft de aangehaalde krantenartikelen en het Human Rights Watch rapport, betrokkene brengt geen concrete elementen naar voor die erop wijzen dat hij zelf een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. De elementen die hij aan de Belgische asiinstanties had voorgelegd, werden frauduleus bevonden hieromtrent. Betrokkene past deze algemene beweringen niet toe op de eigen situatie. Dit kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Als buitengewone omstandigheid haalt betrokkene aan dat een terugkeer naar zijn land van herkomst na een verblijf van bijna 17 jaar op het Belgisch grondgebied in zijn specifieke situatie een schending zou uitmaken van het recht op een privéleven zoals gewaarborgd in artikel 8 EVRM. Ook haalt betrokkene aan dreisat het privéleven erg brede aspecten omhelst van de persoonlijke sfeer (gender en geaardheid, psychische integriteit, relaties met de bredere omgeving die niet onder het gezinsleven vallen) en dat het geheel van de sociale banden tussen een vreemdeling en de gemeenschap waarin hij leeft hier deel van uitmaken (EHRM, 23.06.2008, Maslow/Oostenrijk, 63, arrest van 16.12.1992, Niemietz t. Duitsland). Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Verder beweert betrokkene dat het begrip privéleven ruimer is dan het recht op een familie- en gezinsleven. Betrokkene toont echter niet aan dat zijn sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM. Vervolgens verwijst betrokkene naar art. 8 EVRM en dit omwille van het feit dat hij blijk zou kunnen geven van talrijke contacten en duurzame relaties die hij zou hebben opgebouwd in België. Ter staving legt hij diverse steunbetuigingen en getuigenverklaringen voor. Echter, uit deze steunbetuigingen en getuigenverklaringen is niet uit te maken dat de opgebouwde sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar de door art. 8 EVRM geboden bescherming. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn sociale contacten, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de RvV het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen". Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van art. 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr.42.039, Rvs 20 juli 1994, nr. 48.653, Rvs 13 december 2005, nr. 152.639). Ook dient er opgemerkt te worden dat betrokkene ruim 27 jaar in Congo heeft verbleven en bijgevolg kunnen de opgebouwde banden geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Betrokkene haalt aan geen belangen meer te hebben in Congo en dat zijn centrum van belangen in België is gevestigd, waardoor de band met zijn land van herkomst bijgevolg de facto niet meer reëel is. Betrokkene toont echter niet aan dat zijn sociale en economische belangen zodanig hecht zijn dat zij een tijdelijke terugkeer om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen onmogelijk zouden maken, waardoor er geen sprake kan zijn van buitengewone omstandigheden. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat betrokkene bij zijn eerste VIB dd. 22.03.2005 verklaarde dat twee broers en zijn verloofde in Congo verblijven. In zijn derde VIB dd. 03.04.2008 verklaarde betrokkene nog contact te hebben met zijn nonkel. Betrokkene toont niet aan dat zijn familieleden niet meer in Congo zouden verblijven, noch dat hij niet tijdelijk bij deze familieleden zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Ook staat het betrokkene vrij eventueel een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. De IOM beschikt immers over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomens genererende activiteiten.

Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Indien betrokkene dankzij de begeleiding van IOM een tewerkstelling kan verkrijgen in zijn land van herkomst, kan hij de inkomsten verworven uit deze tewerkstelling bijvoorbeeld gebruiken om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Betrokkene haalt aan geen familie of kennissen te hebben in Kinshasa en dat zijn geboortedorp 250 km ligt van de hoofdstad, waardoor hij met eventuele familie die daar zou wonen geen contact meer mee zou hebben. Echter, betrokkene maakt het niet aannemelijk dat hij geen enkele band heeft met Congo. Betrokkene is er namelijk geboren en deels opgegroeid. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 27 jaar in Congo en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Hierbij dient herhaald te worden dat betrokkene zelf verklaarde nog contact te hebben met een familielid in zijn derde VIB.

Betrokkene haalt aan dat het feit dat hij eventueel in Kinshasa zou kunnen terugvallen op zijn kerkgemeenschap een argument is dat van alle redelijkheid is ontdaan. Betrokkene haalt eveneens aan dat hij in de afgelopen 17 jaar dat hij in België verbleef nooit enig contact heeft gehad met de Kimbanguïstische kerkgemeenschap in Kinshasa. Hierbij dient gemeld te worden dat het aan betrokkene zelf is om te beslissen of hij wenst terug te vallen op zijn kerkgemeenschap als mogelijkheid voor hulp.

Betrokkene verklaart niet over een geldig paspoort te beschikken en er momenteel geen te kunnen verkrijgen bij de Congolese ambassade omdat hij niet over een geldig identiteitsdocument beschikt. Hierdoor zegt betrokkene niet over de nodige reisdocumenten te beschikken om de aanvraag in zijn land van herkomst in te dienen. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat het voor betrokkene onmogelijk of in ieder geval bijzonder moeilijk is voor hem om zijn paspoort te laten vernieuwen volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien legde betrokkene bij zijn VIB's geen identiteitsdocumenten voor, zoals een paspoort. Betrokkene beweerde toen nooit een paspoort te hebben gehad. Het feit dat betrokkene een paspoort kon toevoegen aan onderhavige aanvraag (geldig van 21.05.2015 tot 20.05.2020), toont aan dat betrokkene wel degelijk een paspoort heeft aangevraagd. Aangezien betrokkene verklaart België niet verlaten te hebben sinds 2009 (na een Dublin- overname van Nederland), lijkt het erg waarschijnlijk dat betrokkene dit paspoort heeft verkregen via de Congolese ambassade in België. Het lijkt ons dan ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen nieuw paspoort kan aanvragen om te kunnen reizen. Tot slot is het aan betrokkene om aan te tonen dat hij zich gericht heeft tot de Congolese ambassade maar dat deze zou weigeren om de nodige reisdocumenten af te leveren. Het is aan betrokkene om effectieve stappen te ondernemen om terug te kunnen keren naar zijn land van herkomst. De loutere bewering dat hij niet over een geldig identiteitsdocument zou beschikken, is onvoldoende.

Als buitengewone omstandigheid haalt betrokkene zijn beperkte financiële middelen aan, waardoor het voor hem moeilijk is om een reis en verblijf te bekostigen. Betrokkene verklaart op dit moment te overleven op steun van vrienden en kennissen. Echter, betrokkene legt hier geen bewijzen van neer. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. Bovendien zijn er bewijzen van tegemoetkomingen voor geleverd vrijwilligerswerk, wat aantoont dat betrokkene wel degelijk over financiële middelen beschikt. Bovendien dient herhaald te worden dat betrokkene een beroep kan doen op IOM om zo de nodige steun te krijgen voor een terugkeer.

Betrokkene verwijst naar de onstabiele politieke situatie in Congo in het algemeen en in het bijzonder in Kinshasa. Dit is echter een algemene bewering. Betrokkene past dit niet toe op de eigen situatie. Dit kan dan ook niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene haalt het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken aan. Het argument dat de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken een negatief reisadvies voor Congo geeft, kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid aangezien dit advies geldt voor toeristische reizen. Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op betrokkene aangezien zij verklaart van Congolese nationaliteit te zijn en bijgevolg geen toerist is. Bovendien is dit een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkene.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene haalt de discretionaire bevoegdheid aan van de Minister in het kader van artikel 9bis vreemdelingenwet. Dit is echter een algemene verwijzing. De Staatsecretaris heeft effectief een discretionaire bevoegdheid en dit wordt tot op heden nog steeds toegepast, doch er dient opgemerkt te worden dat de redenen die betrokkene aanhaalt waarom hij, in die context, een verblijfsmachtiging zou moeten verkrijgen, nl. zijn integratie en tewerkstelling, niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheid. Immers, de elementen betreffende de integratie (dat betrokkene sedert 2004 onafgebroken in België verblijft, dat hij deel uitmaakt van verschillende verenigingen (KunstZ, Madam Fortuna, Kopspel, Groupe Théâtral Kimbanguiste G.T.KI, Fanfare Kimbanguiste "Faki", Luxemburg, Bad van Marie, Universe Prod), dat hij zich inzet voor kunst en cultuur in Antwerpen en omstreken, zijn gigantisch sociaal netwerk, dat betrokkene nog steeds actief is bij Bad van Marie en mee doet aan hun voorstellingen, het attest van inburgering, dat betrokkene vlot Nederlands en Frans spreekt, zijn groot netwerk op professioneel en privégebied, diverse getuigenverklaringen, de bewijzen van lidmaatschap aan verschillende verenigingen, dat betrokkene muzieklessen volgde aan de Muziek Woord en Dansacademie, dat betrokkene zich inzet als prediker in een lokale parochie van zijn kerk in Antwerpen, dat hij lid is van een theatergroep en de fanfare van de kerk, dat betrokkene hoofdconciërge is van de specifieke kerk E.J.C.S.K. in Antwerpen binnen de Kimbanguistische strekking, dat hij zich als kunstenaar steeds actief heeft geëngageerd in de culturele sector zowel professioneel als op vrijwillige basis, dat hij zich heeft ontwikkeld als radiomaker, kunstenaar, acteur en predikant, dat hij actief is bij radio Ratelki, dat betrokkene heeft gewerkt bij vzw Kopspel, dat betrokkene een opleiding theater volgde bij KunstZ, dat hij meewerkte aan de voorstelling 'Missing' en 'De man in de reus', dat hij een rol speelde bij 'Cyburia', dat hij zich inzette bij het jaarlijks event 'Bij de burens op de picknick', zijn werkbereidheid, dat betrokkene meteen aan de slag kan bij een van de verscheidenen organisaties waarbij hij momenteel vrijwillig werkt, dat hij deelneemt aan de cursus Papieren en Formulieren) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980. Voor wat zijn tewerkstelling bij vzw Kopspel betreft, dient er opgemerkt te worden dat deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn VIB niet was afgesloten en zolang hij in het bezit was van een A- kaart. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Vermits het laatste VIB werd afgesloten op 16.07.2009 en dat de A- kaart niet meer werd verlengd sinds 13.07.2012 vervalt tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 9bis en artikel 62, § 2 van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 3, 28 en 29 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het kind (hierna het IVRK), van artikel 24.2 van het Handvest van de rechten van de EU-burger (hierna het Handvest), van artikel 22bis van de Grondwet, van de zorgvuldigheidsplicht, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

De verzoekende partij zet haar middel uiteen als volgt:

"Bij beoordeling ten gronde van de aanvraag artikel 9bis vreemdelingenwet beschikt verwerende partij over een appreciatiebevoegdheid.

Het past er aan te herinneren dat 'buitengewone omstandigheden' geen omstandigheden van overmacht zijn. Hierover bepaalt de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van art. 9, derde lid Vreemdelingenwet dat 'de betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen (bijvoorbeeld omwille van oorlogsomstandigheden of ernstige ziekte'. De buitengewone aard van de door de vreemdelingen aangevoerde omstandigheden moet in ieder bijzonder geval door de overheid worden onderzocht. (RvS 9 april 1998, nr. 73.025. Rev. Dr. Étr. 1998, afl. 97, 69, noot. Zie in dezelfde zin: RvS 11 maart 1998, nr. 72.370, TVR 1998 (verkort), afl. 1 en 2, 79).

Buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis vreemdelingenwet zijn die omstandigheden die het voor de betrokkene zeer moeilijk tot onmogelijk maken om naar de bevoegde Belgische diplomatieke post te gaan om een recht op verblijf aan te vragen conform het artikel 9, lid 2 van de Vreemdelingenwet (RvS 27 oktober 2004, nr. 136.791, Rev. Dr. étr. 2004, 593).

En 'une règle d'administration prudente exige que l'autorité apprécie la proportionnalité entre d'une part, le but et les effets de la démarche administrative prescrite par l'alinéa 2 de la disposition (en l'occurrence l'article 9), et d'autre part, son accomplissement plus ou moins aisé dans les cas individuels et les inconvénients inhérents à son accomplissement, tout spécialement les risques auxquels la sécurité des requérants et l'intégrité de leur vie familiale seraient exposées s'ils s'y soumettaient.' (RvS 1 april 1996, nr. 58.869, Rev. Dr. Étr. 1996, p. 742, n° 103.146).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient na te gaan of de overheid de beoordeling op in rechte en in feite aanvaardbare redenen heeft gesteund en de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden. (RvV nr. 214 048 van 14.12.2018).

Op basis van vermelde principes dient de beslissing beoordeeld te worden.

Verzoeker stelt dat de beslissing de grenzen van de redelijkheid en vermelde criteria van de rechtspraak overschreden heeft.

Eerste onderdeel,

De beslissing heeft bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden niet alle ingeroepen elementen onderzocht en/of beoordeeld. Er wordt uitdrukkelijk met bepaalde aangebrachte elementen geen rekening gehouden bij de beoordeling van de ontvankelijkheid. De bij de aanvraag gevoegde stukken worden niet of niet afdoende bij de beoordeling betrokken. De beoordeling houdt geen rekening met het geheel van omstandigheden.

Eerste subonderdeel, afvoeren van argumenten naar de beoordeling ten gronde

1.

De beslissing stelt in de laatste paragraaf van de motivering op pagina 4 laatste uitgebreide motiveringsparagraaf dat de overige aangehaalde elementen in verband met integratie en werk niet aanmerking komen omdat zij behoren tot de gegrondheid van de aanvraag. Er wordt hierbij (traditioneel en copy past) verwezen naar rechtspraak uit 2001 en 2009 van de Raad van State.

De elementen die dan vermeld worden zijn zeer talrijk.

Al deze elementen worden niet in overweging genomen. Verzoekers hadden overigens nog diverse andere elementen ingeroepen die niet overwogen worden (zie verder).

2.

De geciteerde rechtspraak van de Raad van State wordt foutief geïnterpreteerd en toegepast en overigens selectief aangewend. Waar in andere beslissingen vroeger nog verwezen werd naar de rechtspraak van de Raad van State, arrest van 4 december 2014 nr. 10.943, gebeurt dit thans (wijselijk) niet meer. Dit arrest stelt niet dat integratie geen buitengewone omstandigheid kan uitmaken maar integendeel dat integratie in uitzonderlijke gevallen wel als buitengewone omstandigheid kan aanvaard worden. Verder negeert de beslissing ook de rechtspraak van de Raad van State uit 1998 die door verzoeker in de aanvraag is geciteerd.

3.

Het standpunt dat de elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag, is onterecht gelet op hogervermelde en onderstaande rechtspraak, die de discussie perfect kadert:

« Les circonstances exceptionnelles, qui ne sont pas définies par l'article 9bis précité, ne sont pas des circonstances de force majeure. Partant, il appartient à l'autorité d'apprécier, dans chaque cas d'espèce,

le caractère exceptionnel des circonstances alléguées par l'étranger, étant entendu que l'examen de la demande sous deux aspects, celui de la recevabilité et celui du fond, n'exclut nullement qu'un même fait soit à la fois une circonstance exceptionnelle permettant l'introduction de la demande en Belgique et un motif justifiant l'octroi de l'autorisation de séjour. » (RvV 21 december 2009, nr. 36.370.) (eigen onderlijning)

Verzoeker verwijst in dat kader naar wat de Raad van State bepaalde bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998: dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn, maar (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998, R.v.St. 1998, 69) buitengewone omstandigheden "zijn omstandigheden die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen". De Raad van State sluit geen omstandigheden uit van de beoordeling; alle omstandigheden dienen vanuit vermelde optiek beoordeeld te worden.

Verzoeker stelt dat het gegeven dat de aanvraag op twee aspecten steunt (ontvankelijkheid, gegrondheid) niet uitsluit dat éénzelfde feit tegelijkertijd een buitengewone omstandigheid is die toelaat het verzoek in België in te dienen en een reden is om de toekenning van de verblijfsmachtiging te rechtvaardigen.

'Que l'examen de la demande sous deux aspects, celui de la recevabilité et celui du fond, n'exclut nullement qu'un même fait soit à la fois une circonstance exceptionnelle permettant l'introduction de la demande en Belgique et un motif justifiant l'octroi de l'autorisation de séjour.'
(RvS 9 april 1998, n° 73.025, Rev. Dr. Étr, 1998, n° 97, p. 69; RvS 23 mei 2000, arrest n° 87.462).

Verzoeker verwijst in dit kader nog naar het arrê CCE n° 257 290 van 28 juni 2021 in de zaak El Rhardag Sanaa en waarvan de motivering door verzoeker wordt bijgetreden. Deze motivering is in casu van toepassing zowel wat betreft het principe dat verwerende partij niet gebonden is door een onderscheid tussen omstandigheden in verband met ontvankelijkheid en omstandigheden in verband met gegrondheid, dat alle omstandigheden in acht moeten worden genomen, en waarbij herinnerd wordt aan de rechtspraak van de Raad van State die stelt dat buitengewone omstandigheden deze zijn die het onmogelijk of zeer moeilijk maken om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst.
Arrêt CCE n° 257 290:

3.1. Sur les trois branches du moyen unique réunies, le Conseil rappelle que l'obligation de motivation formelle des actes administratifs implique que la décision administrative fasse apparaître, de façon claire et non équivoque, le raisonnement de son auteur de manière à permettre à l'administré de connaître les justifications de la mesure prise et à la juridiction compétente d'exercer son contrôle.

Par ailleurs, lorsque l'administré estime que l'obligation de motivation matérielle a été violée par l'autorité administrative, il est appelé à démontrer que les constatations factuelles sur lesquelles s'appuie la décision attaquée ne sont pas exactes, ou que les conclusions que l'autorité administrative en déduit sont manifestement déraisonnables.

3.2. Le Conseil rappelle également qu'une demande d'autorisation de séjour, introduite en application de l'article 9bis de la Loi requiert un doublé examen de la part de l'autorité, à savoir, d'une part, la recevabilité de la demande, eu égard aux circonstances exceptionnelles invoquées, d'autre part, le fondement de la demande de séjour.

L'examen de la demande sous deux aspects, celui de la recevabilité et celui du fond, n'exclut nullement qu'un même fait soit à la fois une circonstance exceptionnelle permettant l'introduction de la demande en Belgique et un motif justifiant l'octroi de l'autorisation de séjour.

Il s'ensuit que l'administration n'est pas liée par la distinction entre circonstances exceptionnelles et motifs de fond présentée dans la demande d'autorisation de séjour. Elle peut examiner en tant que circonstances exceptionnelles des éléments que l'intéressé a invoqués pour justifier la demande au fond pour autant qu'il découle, sans hésitation possible, de l'ensemble de l'acte qu'elle a entendu demeurer au stade de la recevabilité et que le demandeur ne puisse se méprendre sur la portée de la décision.

Dans le cadre d'une demande d'autorisation de séjour introduite sur la base de l'article 9bis de la Loi, l'appréciation des « circonstances exceptionnelles » auxquelles se réfère cette disposition constitue une étape déterminante de l'examen de la demande, dès lors qu'elle en conditionne directement la recevabilité en Belgique, en dérogation à la règle générale d'introduction dans le pays d'origine ou de résidence de l'étranger, et ce quels que puissent être par ailleurs les motifs mêmes pour lesquels le séjour est demandé.

Il a par ailleurs déjà été jugé que les « circonstances exceptionnelles » sont des circonstances qui rendent impossible ou particulièrement difficile le retour temporaire de l'étranger dans son pays d'origine pour y accomplir les formalités nécessaires à l'introduction d'une demande de séjour, que le caractère exceptionnel des circonstances alléguées doit être examiné par l'autorité administrative dans chaque cas d'espèce, et que si celle-ci dispose en la matière d'un large pouvoir d'appréciation, elle n'en est pas moins tenue de motiver sa décision et de la justifier adéquatement. Les circonstances exceptionnelles visées par l'article 9bis de la Loi sont donc des circonstances dérogatoires destinées, non pas à fournir les raisons d'accorder l'autorisation de séjourner plus de trois mois dans le Royaume, mais bien à justifier les raisons pour lesquelles la demande est formulée en Belgique et non à l'étranger.

Verzoeker verwijst verder naar de rechtspraak van uw Raad die impliciet stelt dat goede integratie en lang verblijf bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden moeten betrokken worden.

De RvV stelt inderdaad dat indien volgens DVZ een goede integratie en een lang verblijf gegevens zijn die kunnen maar niet moeten leiden naar een gunstige beslissing, en daarom beslist dat deze gegevens onvoldoende zijn voor een machtiging tot verblijf, is deze motivering onvoldoende daar ze de vreemdeling niet toelaat te begrijpen waarom in zijn geval deze gegevens onvoldoende zijn om een machtiging te verkrijgen. (zie ondermeer: RvV 26 april 2012, nr. 80 255; RvV 24 mei 2012, nr. 81 668; RvV 31 januari 2019, nr. 216 253).

Bij gebreke aan een wettelijke definitie van buitengewone omstandigheden kunnen alle omstandigheden worden ingeroepen voor wat betreft de ontvankelijkheid (L. Denys, Handboek Vreemdelingenrecht, Wolters Kluwer 2019, p. 164).

Een lang verblijf en een goede integratie kunnen wel degelijk buitengewone omstandigheden uitmaken. Dit werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds bevestigd (RvV 30 januari 2013, nr. 96 112).

4.

De rechtspraak aanvaardt dat elementen van 'integratie' wel in overweging moeten genomen worden bij het beoordelen van buitengewone omstandigheden. De discretionaire bevoegdheid van verwerende partij gaat inderdaad niet zover dat er geen objectiviteit is in de te hanteren criteria.

De rechtspraak is overwegend van mening dat alle omstandigheden dienen beoordeeld te worden vanuit de vraag of zij als buitengewone omstandigheden te weerhouden zijn. De discussie is dus niet of bepaalde omstandigheden al of niet moeten beoordeeld worden en sommigen kunnen uitgesloten worden in het kader van de beslissing over de ontvankelijkheid. De discussie gaat er over of alle door verzoeker aangebrachte omstandigheden beoordeeld zijn geworden vanuit de vraag of zij buitengewone omstandigheden uitmaken.

Door zonder meer bij de beoordeling bepaalde omstandigheden uit te sluiten schendt de beslissing artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Dit artikel laat niet toe, zelfs niet in het kader van de discretionaire bevoegdheid, bepaalde omstandigheden uit te sluiten van beoordeling in het kader van de ontvankelijkheid van de aanvraag.

5.

Verzoeker had bij de aanvraag een groot aantal stukken (3-47) gevoegd met betrekking tot vrijwilligers werk, integratie en toekomstperspectief; de beslissing houdt hiermee geen enkele rekening in het kader van de beoordeling van de buitengewone omstandigheden.

Verzoeker had de aanvraag 9 bis aangevuld met berichten en gevoegde stukken van zijn advocaat op 27.10.2022, 9.12.2022 en 15.3.2023. (zie bijlage) Deze aanvullingen worden formeel vermeld in de eerste zin van de bestreden beslissing, maar zij worden op geen enkele wijze betrokken bij de bestreden beslissing, zelfs niet in de laatste motiveringsalinea van de beslissing waar gesteld wordt dat elementen van integratie niet moeten beoordeeld worden.

Alle voorgebrachte stukken moeten bij de beoordeling betrokken worden. Dit is niet het geval. Op zich is dit een reden van schending van de motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting op zich, en in samenlezing met artikel 9bis vreemdelingenwet.

6.

De bestreden beslissing beoordeelt de aanvraag van verzoeker niet vanuit de vermelde verplichtingen daar zij diverse elementen die door verzoeker zijn ingeroepen volledig buiten beschouwing laat, zoals de beslissing expliciet stelt in de laatste alinea's van de motivering.

Reeds om reden dat bepaalde elementen ten onrechte worden uitgesloten bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden dient de beslissing te worden vernietigd wegens schending van artikel 9bis vreemdelingenwet, de motiveringsverplichting en de zorgvuldigheidsverplichting.

Tweede subonderdeel, het niet in rekening brengen van het geheel van omstandigheden

De bestreden beslissing maakt nergens een beoordeling van 'het geheel van omstandigheden', zoals deze ontwikkeld werden in de aanvraag.

De beslissing maakt afzonderlijke motiveringen in verband met doorlopen procedures, (on)mogelijkheid aanvraag te doen in land van herkomst, gezins- en privéleven, maar maakt geen beoordeling van het geheel en de samenhang van deze omstandigheden om te oordelen over het bestaan van buitengewone omstandigheden.

De beslissing schendt de motiveringsverplichting en de zorgvuldigheidsverplichting op zich, en in samenlezing met artikel 9bis vreemdelingenwet.

Tweede onderdeel, De beslissing schendt artikel 8 EVRM en miskent de integratie en verblijfsduur van verzoeker in België

1.

De gevestigde rechtspraak in verband met belangen van het gezins-, familie- en privéleven wordt niet gerespecteerd door de bestreden beslissing

Het recht op artikel 8 E.V.R.M. van verzoeker kan een buitengewone omstandigheid uitmaken in de zin van artikel 9bis vreemdelingenwet (RvV 29 april 2010, nr. 42.695; RvV 4 september 2009, nr. 31.162).

Verzoeker verwijst in dit kader naar het arrest nr. 167 409 van 11 mei 2016 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. (eigen onderlijning)

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het Hof) dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda - Muzinga v. Frankrijk, par. 68). Wat betreft de aangevoerde schending van het privéleven blijkt dat dit begrip niet is gedefinieerd door artikel 8 van het EVRM. Het Hof onderstreept dat het een breed begrip is en het niet mogelijk, noch noodzakelijk is er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). Het Hof benadrukt dat artikel 8 eveneens het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, Pretty t. Verenigd Koninkrijk, nr. 2346/02, § 61, 2002-111; EHRM 12 september 2012, Nada/Zwitserland (GK), § 151; EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en anderen/België, § 123) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (EHRM 7 februari 2002, Mikulic t. Croatie, nr. 53176/99, §53, 2002-1). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde Immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip "privéleven" in de zin van artikel 8. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat in het kader van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (eigen vertaling EHRM 18 oktober 2006, Uner t. Nederland, nr. 46410/99, § 59). De Raad wijst erop dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven evenwel niet absoluut is. Het kan immers door de Staten worden omschreven binnen de beperkingen die ze in paragraaf 2 van deze bepaling uitdrukkelijk hebben uiteengezet. Het Hof stelde eveneens dat het intrekken van een verblijfsrecht, bijvoorbeeld omdat de persoon werd veroordeeld voor een crimineel feit, een inmenging betekent in zijn of haar recht op

eerbiediging van het privé- en of familielevens in de zin van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 Oktober 2014, *Jeunesse t. Nederland*, § 104). De inmenging van het openbaar gezag is toegestaan voor zover bij de wet is voorzien, voor zover ze geïnspireerd is door een of meerdere van de vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. De Staat beschikt daarbij over een zekere beoordelingsmarge (EHRM, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, 31 januari 2006, § 39; EHRM, *Sen v. Nederland*, 21 december 2001, § 31 ; EHRM, *Ahmut v. Nederland*, 28 november 1996, § 63; EHRM, *Gül v. Zwitserland*, 19 februari 1996, § 38; EHRM, *Keegan v. Ierland*, 26 mei 1994, § 49). In casu zou er sprake kunnen zijn van een eerste toelating. De Raad stelt weliswaar op basis van het administratief dossier vast dat verzoeker van januari 2009 tot februari 2012 in het bezit was van een attest van immatriculatie. Daargelaten de vraag of er in casu sprake is van een eerste toelating, dan wel een inmenging in het privéleven, is dit onderscheid in casu van relatief belang, nu in het geval van de eerste toelating moet worden overgegaan tot een fair balance test naar de eventuele positieve verplichtingen van de Staat en in het geval van een inmenging tot een proportionaliteitsonderzoek. Het Hof erkent de relativiteit van dit onderscheid in zijn rechtspraak (EHRM 24 juli 2014, nr. 32504/11, *Kaplan en anderen v. Noorwegen*, § 68 - 69 met verwijzing naar: EHRM 26 april 2007, *Konstantinov v. Nederland*, no. 16351/03, § 46; EHRM 1 december 2005 *Tuquabo-Teklc en anderen v. Nederland*, no. 60665/00, § 42; EHRM 28 november 1996, *Ahmut v. Nederland*, § 63, *Reports of Judgments and Decisions 1996-VI*; EHRM 19 februari 1996, *Gül v. Zwitserland*, § 63, *Reports of Judgments and Decisions 1996- I*; EHRM 21 februari 1990, *Powell and Rayner v. Verenigd Koninkrijk*, § 41, *Series A no. 172*). Uit de rechtspraak van het Hof blijkt immers dat hoewel er een onderscheid kan gemaakt worden tussen beide soorten van beoordeling, zowel in het kader van een proportionaliteitsonderzoek als in het kader van de fair balance toets het oordeel afhankelijk zal zijn van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend geval, van de mate waarin het privéleven daadwerkelijk belemmerd wordt bij verwijdering naar het land van bestemming, van de reikwijdte van de banden die de betrokkenen hebben met de verdragsluitende Staat in het geding, van de vraag of er al dan niet onoverwinnelijke obstakels zijn dat het privéleven in het land van herkomst wordt voortgezet en de vraag of er elementen zijn die de controle van de immigratie betreffen (bijvoorbeeld voorgaande inbreuken op de wetten op de immigratie of overwegingen van openbare orde die vóór een uitsluiting pleiten (*Solomon v. Nederland (dec.)*, nr. 44328/98, 5 september 2000).

Het begrip 'privéleven' wordt niet gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EVRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een mime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, §29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië (GK)*, §153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is ook een feitenkwestie.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat artikel 8 van het EVRM aspecten behelst van de sociale identiteit van een persoon. Het houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen (EHRM 29 april 2002, *Pretty/Verenigd Koninkrijk*, § 61; EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Finland*, § 29). Het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen maakt onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, *Grote Karner, Slivenko/Letland*, §§ 95-96).

2. Toepassing

2.1.

Verzoeker had in de aanvraag van 23.12.2021 op pagina 5-8 onder de titel 'Schending privé- en familielevens (artikel 8 EVRM), het redelijkheidsbeginsel- en proportionaliteitsbeginsel', gewezen op:

-de toepasselijke rechtsleer met betrekking tot het gezins- en privéleven, en de invulling dat artikel 8 EVRM niet tot het gezinsleven op zich kan herleid worden;

-dat deze beoordeling een redelijkheids- en proportionaliteitsbeoordeling vereist;

-de verblijfsduur van 17 jaar (op ogenblik beslissing 19 jaar), deels in een procedure internationale bescherming;

-zijn privéleven en persoonlijke, economische en sociale netwerk uitgebouwd in België;

(1) in dat kader hebben zij gewezen op de uitgebreide vrienden- en kennissenkring (aangetoond met talrijke stukken);

(2) de professionele toekomstperspectieven;

(3) de integratie van hemzelf door zijn engagement in diverse verenigingen en zijn diverse relaties in België;

(4) het sterk verwaterd zijn van zijn weinige sociale banden in Congo;

(5) het gegeven dat hij sinds zijn 27e levensjaar in België is en thans 46 jaar oud is.

Op basis van al deze elementen had verzoeker gesteld dat zijn privéleven de aanvraag rechtvaardigt.

Verzoeker had in de aanvraag van 23.12.2021 op pagina 12 onder de titel 'uitermate diepgaande integratie' gesteld dat verzoeker 'HET' voorbeeld is van een perfect geïntegreerde vreemdeling. 'De mogelijkheid van een humanitaire regularisatie is niet voorzien voor dossiers zoals deze van verzoeker; dossiers waarbij er sprake is van een uitzonderlijk lang verblijf in en een zeer intense verankering met België.'

Verzoeker merkt op dat de bestreden beslissing de aanvraag van verzoeker louter op een standaard beoordeelt, zonder rekening te houden met het specifieke karakter van verblijf en integratie.

2.2.

De bestreden beslissing motiveert hierover in eerste instantie en in essentie dat 'het invoeren van artikel 8 EVRM hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoont dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven.'

Dit motief is fundamenteel fout; artikel 8 EVRM betreft niet enkel het familieleven in de strikte zin van het woord, maar betreft ook het privéleven dat op zich te onderscheiden is van het familieleven. Zie hoger vermelde rechtspraak.

Om reden van schending van artikel 8 EVRM op zich, en/of in samenlezing met artikel 9bis vreemdelingenwet dient de beslissing vernietigd te worden.

2.3.

Ondergeschikt,

De bestreden beslissing stelt dat de sociale banden niet zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar artikel 8 EVRM. (pagina 2).

Dit is een merkwaardig motief door de bestreden beslissing verder als motief geeft dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker over onvoldoende financiële middelen beschikt daar hij stelt een uitgebreid sociaal netwerk te hebben.

Waar verwerende partij dit gegeven volledig miskent voor wat betreft het privéleven dat verzoeker in België zou hebben, stelt ze wel dat dit sociaal netwerk sterk genoeg is om verzoeker zijn reis naar Congo te bekostigen.

De dienst vreemdelingenzaken stelt enerzijds dat er geen sprake is van enige vorm van afhankelijk waardoor verzoeker dienstig kan verwijzen naar artikel 8 EVRM - "Betrokkene toont echter niet aan dat zijn sociale banden zodanig hecht zijn dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art.8 EVRM"- anderzijds aanvaardt de Dienst Vreemdelingenzaken enkele alinea's later in de bestreden beslissing plots wel dat verzoeker over een sociaal netwerk beschikt dat hem kan financieren, minstens gebruiken ze dit gegeven later in de beslissing tegen verzoeker - "Hij zegt zelf te beschikken over een uitgebreid sociaal netwerk". Begrijpe wie begrijpen kan.

Dat de motivering van de bestreden beslissing daarom duidelijk tegenstrijdig is en is een grond voor vernietiging van de beslissing.

2.4.

Door verzoeker werd uitdrukkelijk verwezen naar art. 8 EVRM waarbij hij stelt dat hij zijn privéleven in België heeft.

Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan. In hoofde van verzoeker zijn deze veelvuldig.

Verzoeker heeft aangevoerd dat zijn sociale relaties (werk, vrienden en kennissen) in België zijn. Hij heeft ter ondersteuning van deze bewering verschillende stukken neergelegd (stuk 3 - 47):

Werk

Kopspel

1. Vrijwilligersvergoeding Kopspel van 16.07.2010
2. Arbeidsovereenkomst Kopspel van onbepaalde duur vanaf 11.10.2011
3. Loonfiches Kopspel voor september 2011 - maart 2012
4. Werkbelofte Kopspel 20.09.2018

KunstZ

5. Getuigenverklaring KunstZ E. V. H. (...) 09.10.2012
6. Vrijwilligersovereenkomst KunstZ voor 23.04.2016 - 23.06.2016
7. Vrijwilligersvergoeding KunstZ voor 24.04.2016
8. Vrijwilligersovereenkomst KunstZ voor 01.04.2018- 31.12.2018
9. Vrijwilligersvergoeding KunstZ voor 11.04.2018 - 15.04.2018
10. Vrijwilligersvergoeding KunstZ voor 15.05.2018-02.06.2018
11. Getuigenverklaring KunstZF. B. (...) 08.10.2018
12. Flyer voorstelling Missing juni 2018
13. Getuigenverklaring A. M. (...) 26.09.2018

Madam Fortuna

14. Getuigenverklaring L. N. (...), Madam Fortuna, voor periode 10.01.2012-01.04.2012
15. Getuigenverklaring D. G. I. (...) 21.07.2013

Luxemburg

16. Vrijwilligersovereenkomst Luxemburg voor 26-30.03.2012, 2-6.04.2012, 9-13.04.2012, 16-20.04.2012 van 26.03.2012
17. Getuigenverklaring N. G. (...) 19.07.2013
18. Vrijwilligersovereenkomst Luxemburg voor 17-25.03.2016 en 28.03.2016-10.04.2016 van 17.03.2016

Bad van Marie

19. Getuigenverklaring P. M. (...) 10.10.2012
20. Getuigenverklaring F. (...) en V. D. (...) 19.07.2013
21. Kleine vergoedingsregeling Bad van Marie voor 04-05.10.2013 en 13.10.2013
22. Kleine vergoedingsregeling Bad van Marie voor 07.10.2013 en 23.10.2013
23. Kleine vergoedingsregeling Bad van Marie voor 14.09.2015 en 18.09.2015
24. Kleine vergoedingsregeling Bad van Marie voor 16-18.11.2015
25. Kleine vergoedingsregeling Bad van Marie voor 18-19.01.2016
26. Kleine vergoedingsregeling Bad van Marie voor 18-19.02.2016
27. Kleine vergoedingsregeling Bad van Marie voor 17.03.2016
28. Kleine vergoedingsregeling Bad van Marie voor 21.03.2016
29. Kleine vergoedingsregeling Bad van Marie voor 19-20.05.2016
- 31b. Getuigenverklaring P. B. (...) 06.01.2021
- 31c. Mailverkeer planning nieuwe voorstellingen 01.09.2021

Universe Prod Vzw

30. Getuigenverklaring N. F. (...) en L. M. (...) 22.07.2013
31. Getuigenverklaring N. G. (...) 25.09.2018
- 33b. Getuigenverklaring N. F. (...) 17.01.2021

Sociale integratie

32. Bewijs deelname cursus maatschappelijk oriëntatie 2009-2010
33. Attest van inburgering van 13.10.2010
34. Evaluatiefiche Muziekacademie 2011-2012
35. Inschrijvingsbewijs Muziek-, woord- en dansacademie van 8.10.2012
36. Evaluatiefiche Muziekacademie 2012-2013
37. Getuigenverklaring J.-M. (...) 19.07.2013
38. Schema's Parochie Antwerpen 2015-2016
39. Programma Ratelki 20.12.2018
40. Getuigenis A. C. (...) 15.01.2021
41. Getuigenverklaring L. D. C. (...) 16.01.2021
42. Getuigenverklaring pastoor J. – M. A. (...) 18.01.2021
43. Getuigenverklaring K. M. N. W. (...) 09.09.2021
44. Getuigenverklaring B. F. (...)
45. Getuigenverklaring K. Y. (...) 12.03.2021

Uit deze stukken blijkt dat verzoeker actief is bij radio Ratelki, een wereldwijd bekende webradio. Verder blijkt hieruit ook dat verzoeker gedurende zijn legaal verblijf enkele maanden kon werken bij vzw Kopspel. Hij is er steeds blijven werken als vrijwilliger en zou er terug een contract krijgen als hij over verblijfspapieren beschikt.

Uit de stukken blijkt ook dat verzoeker als vrijwilliger werkt bij KunstZ en dat hij er een opleiding theater volgde. Verzoeker heeft verder meegewerkt aan verschillende theathervoorstellingen en events bij o.a. Madam Fortuna, kindertheatergezelschap Luxemburg en Bad van Marie.

Verzoeker is ook actief lid bij Universe Prod.

Hij volgt muzieklessen en is prediker in de lokale parochie van zijn kerk in Antwerpen.

Verder wees verzoeker uitdrukkelijk op zijn langdurig onafgebroken verblijf in België sinds zijn 27ste levensjaar.

Verzoeker heeft bijgevolg het bestaan van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk maakt.

De motivering dat betrokkene niet aantoont dat zijn sociale banden zodanig hecht zijn dat ze onder de bescherming van artikel 8 EVRM vallen, is niet afdoende.

Verzoeker heeft wel degelijk aangetoond dat zijn sociale banden in België zodanig hecht zijn dat deze onder de bescherming van artikel 8 EVRM vallen. Het is ook in die zin dat hij zijn integratie en verankering in België opwierp.

De aangevoerde elementen die dit gegeven bevestigen zijn in de bestreden beslissing miskend. Ze worden door verwerende partij, zoals hoger ontwikkeld, onterecht onder de gegrondeheidsfase geplaatst terwijl verzoeker ze heeft opgeworpen in het kader van de ontvankelijkheid van de aanvraag als buitengewone omstandigheid.

Verzoeker heeft wat betreft de ontvankelijkheid van zijn aanvraag uitdrukkelijk verwezen naar artikel 8 van het EVRM en heeft de voormelde sociale relaties ingeroepen in het licht van deze bepaling.

Het gegeven dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven niet absoluut is, maakt niet dat de gemachtigde zich niet moet houden aan de verplichtingen die uit dit artikel voortvloeien.

De Verdragsluitende Staten zijn er toe gehouden om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §§ 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 140). Wanneer er sprake is van een vraag om toelating tot verblijf moet de kernvraag worden beantwoord, met name of de Staat binnen haar beleids marge een billijke afweging gemaakt heeft tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §§ 68-69).

De beleids marge van Verdragsluitende Staten wordt overschreden wanneer Staten geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang enerzijds, en het belang van het individu anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen moeten de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel zijn. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst (cf. RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing moeten steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat er aan belangenafweging is gedaan. Verzoeker ziet niet in op welke manier de aangehaalde motieven die verband houden met elementen relevant voor zijn privéleven, een belangenafweging zouden uitmaken zoals vereist door het EHRM.

Het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden, omdat de gemachtigde zich in casu niet steunt op alle gegevens van het dossier en geen rekening houdt met alle daar voorhanden gegevens.

Het is duidelijk dat de noodzakelijke belangenafweging in casu niet op een redelijke wijze is geschied, dat er geen toepassing is gemaakt van een 'fair balance' tussen het belang van verzoeker en het algemeen belang van de Belgische samenleving.

Gelet op het bovenstaande maakt verzoeker aannemelijk dat een motivering in het licht van zijn beschermenswaardig privéleven in de zin artikel 8 van het EVRM en gelet op de door de rechtspraak van het EHRM vereiste belangenafweging ontbreekt, minstens dat deze niet afdoende is, en dat de gemachtigde in deze mate onzorgvuldig heeft gehandeld.

Verzoeker verwijst in deze zin naar een recent arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin bovenstaande redenering werd aanvaard (RvV nr. 237 116 van 18.06.2020).

2.5.

Meer ondergeschikt,

De bestreden beslissing stelt 'bovendien' dat de verplichting om terug te keren naar Congo niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

Dit motief is niet afdoende. Over disproportionaliteit kan maar geoordeeld worden als het privéleven zelf eerst in overweging wordt genomen. Anders is het een puur dogmatisch motief. Het geheel van de sociale banden moest onderzocht worden; een analyse ervan moet gebeuren; een faire balance toets en een proportionaliteitstoets op basis van precieze omstandigheden eigen aan 'het voorliggend geval', dus concreet, diende verricht te worden.

De bestreden beslissing miskent ook artikel 8 EVRM waar zij, - overigens in louter stereotype en algemene termen en zonder een concreet motief over de situatie van verzoekers te vermelden -, dat het privéleven 'sociale banden die zodanig hecht' (wat dit ook mag betekenen) of 'enige vorm van afhankelijkheid' (wat

dit ook mag betekenen) vereist. Zonder enige concrete afweging van deze louter vage begrippen tegenover de situatie van verzoeker is dergelijk motief volkomen theoretisch en dus niet afdoende. Het is overigens niet conform de rechtspraak over artikel 8 EVRM dat privéleven enkel in aanmerking zou kunnen genomen worden wanneer het gaat om hechte sociale banden of vormen van afhankelijkheid. Artikel 8 EVRM dat op zich geen definitie geeft van wat onder privéleven moet worden begrepen en dus een ruime invulling op basis van een proportionele faire balance toets vereist, laat niet toe dit te herleiden tot de twee theoretische criteria die de bestreden beslissing hanteert.

Verzoeker had in de aanvraag, ondermeer door verwijzing naar het arrest Niemitz t. Duitsland van het EHRM en naar de rechtspraak van de Raad van State, gewezen op het feit dat het privéleven moet beoordeeld worden rekening houdend met het persoonlijke, economische en sociale netwerk van de vreemdeling. Minstens had de bestreden beslissing op concrete wijze moeten oordelen waarom de door verzoeker aangebrachte en met stukken aangetoonde elementen van privéleven niet onder het begrip van deze rechtspraak zouden vallen. De beslissing doet niets in die zin; zij beperkt zich tot een loutere dogmatische stellingname, die overigens nog in tegenspraak is met de door verzoeker geciteerde rechtspraak. Uiteraard wordt ook deze rechtspraak niet betrokken bij de beoordeling.

De motivering die dan nog gegeven wordt is niet ernstig. Uit de 'diverse steunbetuigingen en getuigenverklaringen' zou niet uit te maken zijn dat de opgebouwde sociale banden zodanig hecht zijn dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid. Verder zou de verwijdering van het grondgebied slechts tijdelijk zijn en tenslotte dat artikel 8 EVRM geen 'vrijgeleide' kan zijn om de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.

Deze motivering is niet terzake en alleszins niet afdoende. Het gaat niet om steunbetuigingen maar om effectieve verklaringen met een concrete inhoud; door deze pejoratief weg te zetten maakt de beslissing duidelijk dat zij niet eens ingaat op de inhoud zelf van de stukken.

Ook het argument van tijdelijke verwijdering gaat niet op; dit is niet het critérium voor de beoordeling van artikel 8 EVRM in het kader van artikel 9bis vreemdelingenwet. Ook artikel 8 EVRM moet beoordeeld worden vanuit de vraag of het voor verzoeker onmogelijk of bijzonder moeilijk is om de aanvraag in Congo te doen. Hoe intenser het privéleven in België, des te meer is het onmogelijk of bijzonder moeilijk om de aanvraag in Congo te doen. Dit intens privéleven is aangetoond met stukken en is ook te beoordelen in het kader van het zeer lang verblijf van betrokkene in België.

De bestreden beslissing stelt dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker geen netwerk meer heeft in Congo waarop hij tijdelijk zou kunnen terugvallen. De beslissing stelt dat de banden die verzoeker in België heeft opgebouwd niet kunnen worden vergeleken met zijn relaties in Congo. Nochtans verblijft verzoeker inmiddels bijna 16 jaar op het Belgisch grondgebied. Verzoeker kwam als jongvolwassene op zevenentwintigjarige leeftijd naar België. Sindsdien heeft hij geen voet meer op Congolese bodem gezet. De vergelijking die gemaakt wordt tussen het verblijf in het land van herkomst tegenover het verblijf in België, had in casu in het voordeel van verzoeker moeten geschieden. Hij heeft tot op vandaag zijn ganse volwassen leven in België doorgemaakt. Deze factor wordt bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden niet in overweging genomen.

De motivering van verwerende partij gaat niet op.

De bestreden beslissing stelt nog dat verzoeker nog afdoende banden zou hebben met Congo en met name dat hij in 2005 zou verklaard hebben dat hij twee broers en een verloofde zou hebben in Congo, en dat hij in 2008 verklaard heeft nog contact te hebben met zijn nonkel. Ook het gegeven dat verzoeker geen familie heeft in Kinshasa en dat zijn geboortedorp 250 km verwijderd ligt van de hoofdstad wordt niet aanvaard als een 'aannemelijk' motief dat hij geen banden meer heeft met Congo, want hij is daar geboren en deels opgegroeid en heeft er 27 jaar gewoond.

Deze motivering is niet ernstig om anno 2023 nog afdoende 'hechte sociale en economische belangen' in Congo te motiveren. Dergelijk motief schendt evident ook de redelijkheid.

Dat verzoeker kort voor zijn vertrek uit Congo twee maanden verloofd was, kan niet als ernstige motivering worden beschouwd. Verzoeker heeft na zijn vertrek uit Congo geen enkel contact meer gehad met deze vrouw.

Verder stelt de bestreden beslissing dat verzoeker twee broers heeft. Verzoeker heeft geen contact met deze familieleden.

Vragen van verzoeker dat hij dit zou bewijzen is de facto onmogelijk daar dit immers een negatief bewijs inhoudt.

Derde onderdeel, wat betreft de miskennis van het lange verblijf van verzoeker in België

In de motivering op pagina 1 en 2 van de bestreden beslissing wordt gewezen op de verblijfs geschiedenis van verzoeker in België en op zijn diverse aanvragen machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis vreemdelingenwet.

De gegevens zijn op dit punt correct, maar de gevolgtrekkingen zijn betwistbaar.

Het achterliggende grondmotief is dat verzoeker al herhaaldelijk gepoogd heeft om legaal verblijf te bekomen en de hier behandelde aanvraag van 23.12.2021 de zoveelste poging is om verblijf te krijgen. Vanuit deze redenering wordt dan ook de nieuwe aanvraag beoordeeld en verworpen.

In eerste instantie stelt verzoeker dat de nieuwe aanvraag op zich diende beoordeeld te worden; dit is duidelijk niet het geval daar de vroegere aanvragen als een hypotheek op de nieuwe aanvraag kleven.

In tweede instantie wordt opgemerkt dat de laatst verworpen aanvraag werd ingediend op 26.12.2018 en verworpen op 14.12.2020, of twee jaar later. De huidige aanvraag dateert van 23.12.2021 en werd verworpen op 10.5.2023, of anderhalf jaar later. In de huidige aanvraag is gesteld dat er sedert de vorige aanvraag van 2018 effectief drie jaar verlopen zijn en deze bijkomende verblijfsduur diende mee in rekening te worden gebracht. Verder was gesteld dat de eerste regularisatieaanvraag van 22.8.2011 inmiddels tien jaar (thans 12 jaar) oud was. De bestreden beslissing maakt geen punt van deze gewijzigde tijdsduur van het verblijf; de cascademotivering is geen afdoende motivering.

In derde instantie wordt er op gewezen dat verzoeker er in zijn aanvraag op gewezen had dat hij in het kader van een eerder regularisatieverzoek in het bezit werd gesteld van een AI (attest van immatriculatie) en een période over een A-kaart had beschikt en dus legaal verblijf had. Verzoeker had er ook op gewezen dat zijn verblijf in België werd gedoogd.

De bestreden beslissing stelt dat het AI geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument. Dit is onjuist. De asielpcedures samen liepen, met onderbrekingen, van 22.3.2005 tot 6.7.2009, of 4 jaar en 4 maanden. In die periode beschikte hij, met onderbrekingen, over AI.

In de periodes van de aanvragen 9bis vreemdelingenwet werd het verblijf van verzoeker in dat kader gedoogd. Het betrof de periode, met onderbrekingen, van 4.8.2006 tot de huidige beslissing van 10.5.2023 of ongeveer 14 jaar. In die periode werd verzoeker ingevolge de aanvraag van 18.12.2009 geregulariseerd en ontving hij op 8.4.2021 tot 13.7.2012 over een A-kaart, bijgevolg over een geldige verblijfstitel.

De motieven die de beslissing in dit kader geeft zijn niet ernstig. 'Dit betekent niet dat hij nu weer recht heeft op verblijf, 'dit betekent niet dat betrokkene daardoor automatisch van een verblijfsdocument zou kunnen genieten'. Deze motieven zijn niet alleen niet ernstig, zij zijn ook volledig naast de kwestie. De opwerping van verzoeker in verband met legaal verblijf, verblijf tijdens asielaanvragen en gedoogd verblijf moeten beoordeeld worden in het kader van de huidige betwisting over de onontvankelijkheidsverklaring van de aanvraag en met name of zij aanzien worden als buitengewone omstandigheden om het verblijf in België aan te vragen. Dit heeft niets te maken met 'recht' op verblijf of 'automatisch' verblijfsrecht.

De motivering op dit punt faalt.

Vierde onderdeel,

Wat betreft de overige motieven

(1) Verzoeker beroept zich op artikel 6.4. van de Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008

De bestreden beslissing stelt dat deze richtlijn reeds in de Belgische wetgeving bestaat in artikel 9bis vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist dit.

Voor zover artikel 9bis vreemdelingenwet als de omzetting van artikel 6.4. zou moeten aanzien worden, quod non, dient opgemerkt te worden dat dan ook het specifieke critérium 'prangende humanitaire situatie' dient onderzocht te worden, wat niet het geval is in de bestreden beslissing. Louter stellen dat artikel 9bis de omzetting is motiveert niet over de ingeroepen prangende humanitaire situatie.

Verzoeker had in de aanvraag in dat kader verwezen met verwijzing naar voetnoot naar het vademecum van 21 september 2009; de beslissing geeft hierop geen antwoord.

(2) Vrees voor vervolging in Congo en onstabiele politieke toestand in dat land

Verzoeker is een mediapersoon die zich kritisch stond en staat tegenover de gang van zaken in Congo; dit is niet betwist.

De bestreden beslissing stelt dat verzoeker geen bewijzen voorlegt die deze beweringen kunnen staven en hij geen nieuwe elementen voorbrengt die hij tijdens de VIB aanbracht.

Verzoeker heeft in de aanvraag in eerste instantie gewezen op het algemene politieke klimaat in Congo op grond waarvan de vrees wordt aangeduid. Verder heeft hij gewezen op zijn persoon, een mediapersoon. Tenslotte heeft hij er op gewezen dat deze kwestie moet beoordeeld worden vanuit het begrip buitengewone omstandigheden en dat de rechtspraak aanneemt dat zelfs geen schending van artikel 3 EVRM moet aangetoond worden maar dat een potentiële schending volstaat. De bestreden beslissing geeft geen antwoord op dit argument door louter te stellen dat betrokkene geen concrete elementen aanbrengt die er op wijzen dat hij zelf een risico loopt. Verzoeker diende enkel de potentiële schending aan te tonen.

Verzoeker had ook gewezen op de onstabiele politieke toestand in Congo en in het bijzonder in Kinshasa. De bestreden beslissing onderzoekt dit gegeven niet in het kader van de beoordeling van de buitengewone omstandigheden, maar verwerpt het met de melding dat verzoeker dit niet zou toepassen op de eigen situatie. Dit laatste is niet vereist in het kader van buitengewone omstandigheden beoordeling. Een algemene instabiele politieke toestand kan een buitengewone omstandigheid uitmaken. In dat kader valt het op dat de beslissing wel moet ingaan op het negatieve reisadvies van FOD Buitenlandse Zaken maar dit argument verwerpt met het motief dat dit geldt voor toeristische reizen. Dit motief is op zich niet afdoende, want het reisadvies bevestigt de algemene politieke instabiliteit. Maar het motief is eveneens niet afdoende daar de terugkeer van verzoeker naar Congo in principe (zoals de beslissing ook zelf stelt: 'tijdelijke verwijdering', pagina 3) voor korte duur is, en bijgevolg kan gelijkgesteld worden met of valt onder het reisadvies.

De motivering faalt op dit punt.

(3) Beperkte financiële middelen

De beslissing stelt dat verzoeker geen bewijzen voorlegt dat hij niet de financiële middelen heeft om de aanvraag in Congo te gaan doen. Er wordt een onmogelijk negatief bewijs gevraagd. Verder negeert dit motief het gegeven dat verzoeker behoudens beperkte périodes in het verleden nooit over een verblijfstitel heeft beschikt om te werken. Dit de stukken blijkt in tegenstelling tot wat de bestreden beslissing stelt dat verzoeker vrijwilligers werk heeft gedaan en hiervoor beperkte kosten vergoedingen ontving. Deze stukken bevestigen dat verzoeker over geen of erg beperkte financiële middelen beschikt.

De bestreden beslissing geeft nog als motief dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker over onvoldoende financiële middelen beschikt daar hij stelt een uitgebreid sociaal netwerk te hebben.

Waar verwerende partij dit gegeven volledig miskent voor wat betreft het privéleven dat verzoeker in België zou hebben (zie hoger), stelt ze wel dat dit sociaal netwerk sterk genoeg is om verzoeker zijn reis naar Congo te bekostigen.

De dienst vreemdelingenzaken stelt enerzijds dat er geen sprake is van enige vorm van afhankelijk waardoor verzoeker dienstig kan verwijzen naar artikel 8 EVRM - "Betrokkene toont echter niet aan dat zijn sociale banden zodanig hecht zijn dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art.8 EVRM (p.2) anderzijds aanvaardt de Dienst Vreemdelingenzaken enkele alinea's later in de bestreden beslissing plots wel dat verzoeker over een sociaal netwerk beschikt dat

hem kan financieren, minstens gebruiken ze dit gegeven later in de beslissing tegen verzoeker- "Hij zegt zelf te beschikken over een uitgebreid sociaal netwerk (p.2)". Begrijpe wie begrijpen kan.

Dat de motivering van de bestreden beslissing daarom duidelijk tegenstrijdig is en verzoeker niet in staat stelt de beslissing te begrijpen.

Verder wordt nog verwezen naar de mogelijke tussenkomst van de IOM. De verwijzing naar de IOM is niet afdoende, daar dit betrekking heeft op een definitieve terugkeer en niet op een tijdelijke die gehanteerd moet worden in het kader van de beoordeling van de buitengewone omstandigheden.

De motivering faalt ook op dit punt.

(4) Verlies aan professionele mogelijkheden

Verzoeker had dit element uitvoerig ontwikkeld in de aanvraag onder punt 2.3.d inzake de ontvankelijkheid.

*De bestreden beslissing laat na hierover te motiveren.
De motiveringsplicht is geschonden."*

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad merkt op dat het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Het rechtszekerheidsbeginsel, dat de verzoekende partij ook geschonden acht, is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

De verzoekende partij voert eveneens de schending aan van de artikelen 3, 28 en 29 van het IVRK, van artikel 24.2 van het Handvest, en van artikel 22bis van de Grondwet, maar zij legt op geen enkele concrete wijze uit waarom of op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen zou schenden. Dit onderdeel van het enig middel is niet ontvankelijk.

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu heeft de verwerende partij de aanvraag van verzoekende partij om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard omwille van de vaststelling dat verzoekende partij niet heeft aangetoond dat er buitengewone omstandigheden zijn.

In haar aanvraag om machtiging tot verblijf riep de verzoekende partij de volgende buitengewone omstandigheden in:

- Een ononderbroken verblijf van 17 jaar op het Belgische grondgebied, waarbij zij aanstipt dat haar band met haar land van herkomst afgenomen is en de facto niet meer reëel is. Zij benadrukt dat zij geen enkele kans onbenut heeft gelaten om zich te integreren in België, dat zij over een attest van inburgering beschikt en vlot Nederlands en Frans spreekt. Alsook dat zij zowel op professioneel vlak, als op privégebied een groot netwerk heeft uitgebouwd. Aldus is er volgens haar onomstotelijk een zekere verankering. Ze stipt ook aan dat ze geen voet meer op Congolese bodem heeft gezet.
- Een schending van haar gezins- en privéleven, het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel, waarbij zij aanstipt dat een terugkeer naar haar land van herkomst na een verblijf van bijna 17 jaar op het Belgische grondgebied in haar specifieke situatie een schending zou uitmaken van haar recht op een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij haalt aan dat zij geen familie of kennissen heeft in Kinshasa en dat haar geboortedorp zich op 250 km van de hoofdstad bevindt. Ze stipt aan dat zij met eventuele familie die daar nog zou wonen sinds haar aankomst 17 jaar geleden geen contact meer heeft. De weinige sociale banden die zij nog in Congo heeft zijn verwaterd gelet op het feit dat zij sinds 2004 geen voet meer op Congolees grondgebied heeft gezet. Zij stelt geen sociaal vangnet meer in Congo te hebben. Zij stelt voorts al haar energie geïnvesteerd te hebben in haar Belgische relaties. Zij verwijst naar verschillende getuigenverklaringen en naar de bewijzen van lidmaatschap van verschillende verenigingen. Benadrukt nog dat ze ook muzieklessen volgde aan de Muziek-, -woord en dansacademie en dat zij zich als prediker inzet in een lokale parochie van haar kerk in Antwerpen. Zij stelt dat zij ook lid is van een theatergroep en van de fanfare van de kerk. Zij is ook hoofdconciërge van een specifieke kerk binnen de Kimbanguïstische stekking.
- Beperkte financiële middelen: hierbij stipt ze aan dat ze beperkte financiële middelen heeft. Ze stelt dat ze in de onmogelijkheid verkeert om betaald te werken, zodat het praktisch zeer moeilijk is om een reis naar Congo te bekostigen. Ze benadrukt dat zij omwille van haar precair verblijf niet kan werken en op de steun van vrienden en kennissen rekt om te overleven.
- Verlies aan professionele mogelijkheden: hier stipt ze aan dat ze zich als kunstenaar actief geëngageerd heeft in de culturele sector, hetgeen blijk geeft van een grote inspanning om haar kans op een definitieve tewerkstelling te vergroten. Ze stelt dat zij lid is van talloze socio-culturele organisaties en zich gedurende haar jaren in België heeft ontwikkeld als radiomaker, kunstenaar, acteur en predikant. Zij haalt aan dat zij actief is bij een wereldwijd bekende webradio. Voorts stelt ze dat zij toen zij legaal kon werken, enkele maanden aan het werk was bij de vzw Kopspeel. Zij was er actief als decorbouwer en podiumkunstenaar. Ze heeft een nauw contact met deze organisatie en werkt er nog geregeld als vrijwilliger. Daarnaast stelt ze ook vrijwilliger te zijn binnen KunstZ, een organisatie die nieuwkomers en mensen van andere origine in contact brengt met de professionele kunstsector. Ze stelt ingeschakeld te zijn geweest in verschillende theaterproducties van KunstZ en ingezet te zijn geweest als acteur en performer bij bevriende gezelschappen. Voorts stipt ze aan dat zij een opleiding theater volgde bij KunstZ en dat dit haar kans op tewerkstelling aanzienlijk vergroot. Ook in culturele organisaties als Madam Fortuna, Kindertheatergezelschap Luxemburg en Bad van Marie is zij een graag gezien persoon. Ook daar speelde ze mee in verschillende voorstellingen. Ze geeft aan dat ze ook lid is van Universe Prod een organisatie in Borgerhout die socio-culturele activiteiten organiseert. Bij al deze organisaties werkt zij tot op vandaag als vrijwilliger. Zij stipt aan dat dit getuigt van een enorm engagement naar de Belgische samenleving toe en van een grote werkbereidheid.
- Problemen als mediapersoon in Congo, waarbij zij aanstipt dat zij kritisch staat tegenover de gang van zaken in haar herkomstland waardoor een terugkeer mogelijk een probleem is op dit vlak. Zij benadrukt dat er in het verleden al meerdere incidenten zijn geweest met journalisten die zich kritisch uitten ten opzichte van het regime, met name dat dezen gewelddadig werden aangepakt en zelfs ontvoerd werden.
- Administratieve onmogelijkheid waarbij zij aanstipt dat zij niet in het bezit is van een paspoort en dit onmogelijk kan verkrijgen van de Congolese ambassade omdat dit geldige identiteitsdocumenten vereist en zij deze niet heeft.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat de verwerende partij zeer uitvoerig is ingegaan op al deze aangevoerde buitengewone omstandigheden en dit in weerwil van hetgeen de verzoekende partij poogt voor te houden.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat integratie-elementen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken die het indienen van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in België verantwoorden, wijst de Raad erop dat het aan de verzoekende partij is om in concreto aan te tonen waarom zij omwille van deze integratie-elementen niet naar haar land van herkomst zou kunnen terugkeren om ginds een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. De Raad wijst nogmaals op het feit dat de verwerende partij ter zake een ruime appreciatiebevoegdheid heeft, waardoor hij slechts een marginale controle op haar beslissing kan uitoefenen. In casu is de verwerende partij van oordeel dat de verzoekende partij met haar betoog dat zij omwille van een ononderbroken verblijf van 17 jaar op het Belgische grondgebied waardoor ze ontzettend goed geïntegreerd is en geen banden heeft met Congo, echter geen omstandigheden aantoont die het haar bijzonder moeilijk maken tijdelijk terug te keren om vanuit haar land van herkomst een aanvraag in te dienen. De stelling van de verwerende partij dat de door de verzoekende partij aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Anders dan wat de verzoekende partij poogt voor te houden heeft de verwerende partij aldus wel degelijk rekening gehouden met de door de verzoekende partij ingeroepen buitengewone omstandigheid van een ononderbroken verblijf van 17 jaar op het Belgische grondgebied waarbij zij benadrukt geen banden meer te hebben met Congo en zeer goed geïntegreerd te zijn. De verzoekende partij toont niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing aangaande dit punt kennelijk onredelijk zijn. Daarnaast heeft de verwerende partij ook nog aangestipt dat de beslissing zich enkel uitlaat over de ontvankelijkheid van de aanvraag en dat alle elementen betreffende haar integratie zullen meegenomen worden in de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag. Ook dit standpunt is niet kennelijk onredelijk. De verzoekende partij toont het tegendeel niet aan.

De verzoekende partij stelt dat zij de aanvraag 9bis aangevuld heeft met berichten en stukken van haar advocaat heeft toegevoegd op 27 oktober 2022, 9 december 2022 en 15 maart 2023. Deze aanvullingen worden volgens de verzoekende partij formeel vermeld in de eerste zin van de bestreden beslissing, maar zij worden volgens haar op geen enkele wijze betrokken bij de bestreden beslissing, zelfs niet in de laatste motiveringsalinea van de beslissing waar gesteld wordt dat elementen van integratie niet moeten beoordeeld worden. Daarmee insinueert de verzoekende partij dat de inhoud van voormelde stukken betrekking hebben op haar integratie. In die zin stelt de Raad vast dat het vermelden van deze stukken in de bestreden beslissing en het bespreken van de elementen van integratie in het algemeen volstaan om aan te nemen dat de verwerende partij deze elementen mee in overweging heeft genomen. De verzoekende partij maakt alvast niet aannemelijk dat de verwerende partij de concrete inhoud van deze stukken niet mee in overweging heeft genomen bij het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij stelt ook dat de verwerende partij het geheel van de elementen niet mee in overweging zou genomen hebben. Het tegendeel blijkt echter uit de bewoordingen van de bestreden beslissing. De verwerende partij motiveert immers in de bestreden beslissing dat *“De aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid (vormen) waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.”* De verzoekende partij maakt op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat de verwerende partij de door haar aangehaalde elementen niet in hun geheel beoordeeld zou hebben.

De verzoekende partij voert verder de schending aan van haar privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Zij wijst op haar verblijfsduur van 17 jaar (op het ogenblik van de beslissing 19 jaar), deels in een procedure internationale bescherming, en haar privéleven en persoonlijke, economische en sociale netwerk uitgebouwd in België. Zij heeft onder meer gewezen op haar uitgebreide vrienden- en kennissenkring, de professionele toekomstperspectieven, de integratie door haar engagement in diverse verenigingen en haar diverse relaties in België, het sterk verwaterd zijn van haar weinige sociale banden in Congo, en het gegeven dat zij sinds haar 27ste levensjaar in België is en thans 46 jaar oud is. De verzoekende partij merkt op dat de bestreden beslissing haar aanvraag louter gestandaardiseerd

beoordeelt, zonder rekening te houden met het specifieke karakter van haar verblijf en integratie. De bestreden beslissing stelt dat de sociale banden niet zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar artikel 8 van het EVRM. Dit is volgens haar een merkwaardig motief omdat de bestreden beslissing verder als motief geeft dat het niet geloofwaardig is dat de verzoekende partij over onvoldoende financiële middelen beschikt daar zij stelt een uitgebreid sociaal netwerk te hebben. Wat dit laatste punt betreft merkt de Raad op dat de afwezigheid van de hechtheid van de banden die vereist is om te kunnen spreken van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM daarom niet betekent dat er geen sociale banden kunnen zijn waardoor de verzoekende partij toch over voldoende financiële middelen zou kunnen beschikken. Het criterium is in deze verschillend en om die reden gaat dit argument van de verzoekende partij dan ook niet op. De Raad kan de verzoekende partij wel volgen waar zij stelt dat er volgens haar wel degelijk sprake is van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het is niet betwist dat de verzoekende partij op het ogenblik van de bestreden beslissing al ongeveer 19 jaar op het grondgebied verbleef, en dit deels legaal. De lange lijst stukken die de verzoekende partij heeft bijgebracht om haar verwevenheid met het sociale weefsel in Antwerpen aannemelijk te maken kan in die zin ook volstaan. Dit betekent echter nog niet dat er in casu wel degelijk sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM. Hoewel de verwerende partij initieel dus ten onrechte vaststelde dat er in casu volgens haar geen sprake is van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, bevat de bestreden beslissing de volgende motieven over het beweerde privéleven van de verzoekende partij in het kader van artikel 8 van het EVRM:

“Als buitengewone omstandigheid haalt betrokkene aan dat een terugkeer naar zijn land van herkomst na een verblijf van bijna 17 jaar op het Belgisch grondgebied in zijn specifieke situatie een schending zou uitmaken van het recht op een privéleven zoals gewaarborgd in artikel 8 EVRM. Ook haalt betrokkene aan dat het privéleven erg brede aspecten omhelst van de persoonlijke sfeer (gender en geaardheid, psychische integriteit, relaties met de bredere omgeving die niet onder het gezinsleven vallen) en dat het geheel van de sociale banden tussen een vreemdeling en de gemeenschap waarin hij leeft hier deel van uitmaken (EHRM, 23.06.2008, Maslow/Oostenrijk, 63, arrest van 16.12.1992, Niemietz t. Duitsland). Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Verder beweert betrokkene dat het begrip privéleven ruimer is dan het recht op een familie- en gezinsleven. Betrokkene toont echter niet aan dat zijn sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM. Vervolgens verwijst betrokkene naar art. 8 EVRM en dit omwille van het feit dat hij blijk zou kunnen geven van talrijke contacten en duurzame relaties die hij zou hebben opgebouwd in België. Ter staving legt hij diverse steunbetuigingen en getuigenverklaringen voor. Echter, uit deze steunbetuigingen en getuigenverklaringen is niet uit te maken dat de opgebouwde sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar de door art. 8 EVRM geboden bescherming. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn sociale contacten, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de RvV het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen”. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van art. 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr.42.039, Rvs 20 juli 1994, nr. 48.653, Rvs 13 december 2005, nr. 152.639). Ook dient er opgemerkt te worden dat betrokkene ruim 27 jaar in Congo heeft verbleven en bijgevolg kunnen de opgebouwde banden geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Betrokkene haalt aan geen belangen meer te hebben in Congo en dat zijn centrum van belangen in België is gevestigd, waardoor de band met zijn land van herkomst bijgevolg de facto niet meer reëel is. Betrokkene toont echter niet aan dat zijn sociale en economische belangen zodanig hecht zijn dat zij een tijdelijke terugkeer om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen onmogelijk zouden maken, waardoor er geen sprake kan zijn van buitengewone omstandigheden. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat betrokkene bij zijn eerste VIB dd. 22.03.2005 verklaarde dat twee broers en zijn verloofde in Congo verblijven. In zijn derde VIB dd. 03.04.2008 verklaarde betrokkene nog contact te hebben met zijn nonkel. Betrokkene toont niet aan dat zijn familieleden niet meer in Congo zouden verblijven, noch dat hij niet tijdelijk bij deze familieleden zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf.” (...)

“Betrokkene haalt aan geen familie of kennissen te hebben in Kinshasa en dat zijn geboortedorp 250 km ligt van de hoofdstad, waardoor hij met eventuele familie die daar zou wonen geen contact meer mee zou hebben. Echter, betrokkene maakt het niet aannemelijk dat hij geen enkele band heeft met Congo. Betrokkene is er namelijk geboren en deels opgegroeid. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 27 jaar in Congo en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Hierbij dient herhaald te worden dat betrokkene zelf verklaarde nog contact te hebben met een familielid in zijn derde VIB.”

De verwerende partij motiveert dus ook dat de bestreden beslissing in casu enkel een tijdelijke scheiding tot gevolg zou hebben, dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt geen banden meer te hebben met Congo omdat zij er 27 jaar heeft geleefd, en zij niet aantoonbaar dat haar sociale en economische belangen zodanig hecht zijn dat zij een tijdelijke terugkeer om via de gewone procedure een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen onmogelijk zouden maken.

De verzoekende partij brengt tegen deze motivering in dat het argument van tijdelijke verwijdering volgens haar niet opgaat. Dit is volgens haar niet het criterium voor de beoordeling van artikel 8 van het EVRM in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Ook artikel 8 van het EVRM moet volgens de verzoekende partij beoordeeld worden vanuit de vraag of het voor haar onmogelijk of bijzonder moeilijk is om de aanvraag in Congo te doen. Hoe intenser het privéleven in België, des te meer is het onmogelijk of bijzonder moeilijk om de aanvraag in Congo te doen. Dit intens privéleven is volgens de verzoekende partij aangetoond met stukken en is ook te beoordelen in het kader van het zeer lang verblijf van betrokkene in België. De beslissing stelt dat de banden die de verzoekende partij in België heeft opgebouwd niet kunnen worden vergeleken met haar relaties in Congo. Nochtans verblijft de verzoekende partij naar eigen zeggen inmiddels bijna 16 jaar op het Belgisch grondgebied. Zij kwam volgens haar als jongvolwassene op 27-jarige leeftijd naar België. Sindsdien heeft zij geen voet meer op Congolese bodem gezet. De vergelijking die gemaakt wordt tussen het verblijf in het land van herkomst tegenover het verblijf in België, had volgens de verzoekende partij in casu in haar voordeel moeten geschieden. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij op dit punt louter van mening verschilt met de verwerende partij. De Raad acht het echter niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om het verblijf van de verzoekende partij van 27 jaar in Congo af te wegen tegen het verblijf van de verzoekende partij van 17 jaar (op het moment van de aanvraag, 19 jaar op het moment van de bestreden beslissing) in België. Dit toont overigens aan dat de verwerende partij wel degelijk is overgegaan tot een belangenafweging, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt in haar enig middel. De motieven van de bestreden beslissing dat de verzoekende partij in 2005 zou verklaard hebben dat zij 2 broers en een verloofde zou hebben in Congo, en dat zij in 2008 verklaard heeft nog contact te hebben met haar nonkel, vinden overigens steun in het administratief dossier en worden ook niet betwist door de verzoekende partij. De verzoekende partij brengt daartegen in dat het feit dat zij kort voor haar vertrek uit Congo 2 maanden verloofd was niet als een ernstige motivering kan worden beschouwd omdat zij na haar vertrek uit Congo geen enkel contact meer gehad met deze vrouw. De verzoekende partij stelt ook geen contact meer te hebben met haar 2 broers. De verzoekende partij beperkt zich echter tot loutere beweringen die zij op geen enkele concrete wijze aannemelijk maakt. Het is immers niet betwist dat de verzoekende partij de eerste 27 jaar van haar leven in Congo doorbracht, en de laatste 19 in België. De verzoekende partij maakt met haar betoog ook niet aannemelijk dat het motief dat stelt dat het gaat om een tijdelijke verwijdering kennelijk onredelijk zou zijn, noch dat een tijdelijke verwijdering haar in België ontwikkelde integratie op een dergelijke wijze zou schaden dat de voorwaarde van ‘buitengewone omstandigheden’ in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voldaan zou zijn.

De verzoekende partij voert verder de schending aan van artikel 6.4 van de richtlijn 2008/115/EG. Daargelaten de vraag of artikel 6.4 van de richtlijn 2008/115/EG rechtstreeks kan worden ingeroepen, heeft richtlijn 2008/115/EG overeenkomstig artikel 79, lid 2 van het VWEU tot doel om op basis van gemeenschappelijke normen en juridische waarborgen een doeltreffend verwijderings- en terugkeerbeleid te ontwikkelen, zodat mensen op een humane manier, met volledige eerbiediging van hun grondrechten en waardigheid, kunnen worden teruggezonden (HvJ 5 juni 2014, C-146/14 PPU, pt. 38 en 87, Mahdi). Artikel 6.4 van deze richtlijn verplicht lidstaten aldus niet tot het verlenen van verblijfsvergunningen aan illegaal verblijvende derdelanders (HvJ 5 juni 2014, C-146/14 PPU, pt. 89, Mahdi), maar bepaalt enkel dat lopende terugkeerprocedures worden beëindigd en al uitgevaardigde terugkeerbesluiten of verwijderingsbesluiten moeten worden ingetrokken of geschorst wanneer een lidstaat beslist om een

illegaal verblijvende derdelander een verblijfsvergunning te verlenen. De mogelijkheid om illegaal verblijvende derdelanders al dan niet te regulariseren door een verblijfsvergunning te verlenen, is heden een bevoegdheid waarin enkel de lidstaten regelgevend optreden. Het regulariseren van illegaal verblijvende derdelanders maakt tot nu toe niet het voorwerp uit van enige concrete secundaire EU-regelgeving. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is dus een louter nationale bepaling die geen omzetting vormt van secundaire EU-regelgeving. Nu artikel 6.4 van de richtlijn 2008/115/EG in casu niet van toepassing is en de gemachtigde de aanvraag van de verzoekende partij enkel diende te beoordelen in het licht van de voorwaarden van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan de verzoekende partij dan ook niet worden gevolgd waar zij meent dat artikel 6.4 van de richtlijn 2008/115/EG in rekening had moeten worden gebracht bij het nemen van de bestreden beslissing. Het betoog van de verzoekende partij in dit kader dat zij in de aanvraag heeft verwezen naar het vademecum van 21 september 2009 en de beslissing hierop geen antwoord geeft, is dan ook niet dienstig want niet relevant in het kader van de huidige aanvraag. Minstens maakt de verzoekende partij niet aannemelijk wat haar belang is bij het inroepen van het vademecum van 21 september 2009, nu zij niet aannemelijk maakt dat dit vademecum enige juridisch bindende kracht heeft voor het bestuur.

Waar de verzoekende partij stelt dat het niet betwist zou zijn dat zij een mediapersoon is die zich kritisch uitlaat over de gang van zaken in Congo, kan zij niet gevolgd worden. De verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing immers naar de beslissingen in de asielpcedure van de verzoekende partij waar het relaas van de verzoekende partij als ongeloofwaardig werd bestempeld. Deze stelling van de verzoekende partij vindt overigens steun in de stukken van het administratief dossier, en de verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat ze kennelijk onredelijk zou zijn. De verzoekende partij voert aan dat zij volgens haar wel degelijk een potentiële schending van artikel 3 van het EVRM heeft aannemelijk gemaakt, maar aangezien zij niet aannemelijk maakt dat het motief dat haar asielmotieven, die zij nu opnieuw herhaalt, in het verleden als ongeloofwaardig werden bestempeld, kennelijk onredelijk is, maakt zij een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM evenmin aannemelijk. Ook het argument van de verzoekende partij dat het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken in haar geval wel degelijk relevant is omdat het ook bij haar zou gaan om een tijdelijke verwijdering, kan de Raad niet volgen. De verwerende partij motiveert immers in de bestreden beslissing dat een dergelijk reisadvies niet op de situatie van de verzoekende partij toepasselijk is omdat *“Het argument dat de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken een negatief reisadvies voor Congo geeft, niet (kan) weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid aangezien dit advies geldt voor toeristische reizen. Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op betrokkene aangezien zij verklaart van Congolese nationaliteit te zijn en bijgevolg geen toerist is. Bovendien is dit een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkene.”* De verzoekende partij maakt op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat het onderscheid tussen personen die de nationaliteit van haar herkomstland hebben en toeristen in deze context niet relevant, laat staan kennelijk onredelijk zou zijn. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat haar situatie kan gelijkgesteld worden met situaties die vallen onder het reisadvies, ofwel situaties die betrekking hebben op toerisme.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij onmogelijk bewijzen kan voorleggen van het feit dat zij geen financiële middelen heeft om de aanvraag in Congo te doen, en dat zij over geen of erg beperkte middelen beschikt, kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoekende partij inderdaad, zoals de verwerende partij terecht aanhaalt in de bestreden beslissing, stelt dat zij over een uitgebreid netwerk beschikt. De Raad verwijst in deze opnieuw naar het onderscheid in criteria wat betreft een dergelijk netwerk (of privéleven zoals de verzoekende partij het stelt) in het kader van artikel 8 van het EVRM, en het hebben van een netwerk dat weliswaar niet onder de definitie van ‘privéleven’ in de zin van artikel 8 van het EVRM valt. Aangezien de verzoekende partij zelf volhoudt dat zij een sterk netwerk heeft in België kan zij niet dienstig eveneens aanvoeren dat zij niet op dit netwerk zou kunnen terugvallen voor eventuele financiële steun om haar aanvraag vanuit het land van herkomst in te dienen. De verzoekende partij maakt het tegendeel niet aannemelijk. Zoals hierboven reeds aangehaald maakt de verzoekende partij ook niet aannemelijk dat de bestreden beslissing op dit punt tegenstrijdig zou zijn.

Wat de motieven betreft die betrekking hebben op de IOM voert de verzoekende partij terecht aan dat een beroep op de IOM steeds kadert in een definitieve terugkeer en dus in casu niet op de verzoekende partij van toepassing is, aangezien het gaat om een terugkeer om vanuit het land van herkomst een aanvraag in te dienen en het dus, zoals de verwerende partij zelf aanhaalt in de bestreden beslissing, gaat om een tijdelijke verwijdering. Los van deze vaststelling is dit motief een overtollig motief in die zin dat de eventuele kennelijk onredelijkheid ervan niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De verzoekende partij maakt immers niet aannemelijk dat de overige motieven van de bestreden beslissing die betrekking hebben op de vaststelling dat de verzoekende partij niet aannemelijk

maakt dat zij geen beroep kan doen op haar netwerk voor eventuele (financiële) steun, kennelijk onredelijk zouden zijn.

Tenslotte stelt de Raad vast dat de verzoekende partij nog aanhaalt dat de verwerende partij in de bestreden beslissing niet zou geantwoord hebben op het argument dat de verzoekende partij professionele mogelijkheden zou verliezen bij een terugkeer naar Congo. Uit de bestreden beslissing blijkt nochtans, zoals uit bovenstaande bespreking ook al is gebleken, dat de verwerende partij wel degelijk motiveerde over de tewerkstelling van de verzoekende partij. De verwerende partij motiveerde in dit kader onder meer dat "(er) dient opgemerkt te worden dat deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn VIB niet was afgesloten en zolang hij in het bezit was van een A- kaart. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Vermits het laatste VIB werd afgesloten op 16.07.2009 en dat de A- kaart niet meer werd verlengd sinds 13.07.2012 vervalt tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied". De verzoekende partij maakt helemaal niet aannemelijk dat deze motieven kennelijk onredelijk zouden zijn. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij nog extra had moeten motiveren over het feit dat de verzoekende partij van oordeel is dat zij professionele mogelijkheden zou missen door haar (tijdelijke) terugkeer naar Congo.

De verzoekende partij betwist de overige motieven van de bestreden beslissing niet, en zij blijven dan ook overeind.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend vierentwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU